

Follo tingrett - TFOLL-2013-160836

Instans	Follo tingrett - Dom
Dato	2014-03-14
Publisert	TFOLL-2013-160836
Stikkord	Strafferett. Tvangsekteskap. Trusler. Straffeloven § 222 første ledd 1. straffalternativ, jf. strl § 49. Straffeloven § 227 1. straffalternativ.
Sammendrag	50 år gammel mann opprinnelig fra Pakistan var tiltalt for å ha forsøkt å tvinge sin datter til ikke å inngå ekteskap med sin kjæreste, jf straffeloven § 222 første ledd. Retten fant tiltalte skyldig etter tiltalen og mente det forelå særdeles skjerpene omstendigheter. Det var snakk om alvorlige trusler og tvang over lang tid. Handlingene hadde karakter av psykisk mishandling og skapte alvorlig frykt. Straffen ble satt til fengsel i 1 år og 4 måneder. Saken var blitt noe gammel og 6 måneder ble derfor gjort betinget. (Sammendrag ved Lovdata.)
Saksgang	Follo tingrett TFOLL-2013-160836 (13-160836MED-FOLL).
Parter	Den offentlige påtalemyndighet (politadvokat Marthe Gaarder) mot A (advokat Ann Gunn Edvardsen).
Forfatter	Tingrettsdommer Karl Magnus Norbakk. Meddommere: Kristin Ødegaard Kubosch. Arne Andreas Rød.

A er født 0.0.1963 og bor i [adresse1], X.

Ved tiltalebeslutning utferdiget av Statsadvokatene i Oslo er han satt under tiltale ved Follo tingrett for overtredelse av

I Straffeloven § 222 første ledd første straffalternativ, jf. strl § 49

for ved rettsstridig atferd eller ved å true med slik å ha tvunget noen til å gjøre, tåle eller unnlate noe

Grunnlag:

Over en lengre periode frem til mandag 21. januar 2013, i Follo og/eller andre steder, forsøkte han å tvinge sin datter B til å unnlate å gifte seg med kjæresten sin C, blant annet ved å frata henne telefon og pass, og true med å drepe henne og kjæresten, samt familien til kjæresten hennes.

II Straffeloven § 227 første straffalternativ

for i ord eller handling å ha truet med en straffbar handling som kan medføre høyere straff enn 6 måneders fengsel, under slike omstendigheter at trusselen var skikket til å fremkalle alvorlig frykt

Grunnlag:

Ved flere anledninger frem til mandag 21. januar 2013, i Follo og/eller andre steder, fremsatte han trusler overfor sin datter B, blant annet ved å uttale at han ville drepe henne og kjæresten C, samt familien til kjæresten hennes, hvilket var egnet til å fremkalle alvorlig frykt.

Hovedforhandling ble holdt i dagene 4.,5. og 6. mars 2014. Tiltalte møtte og erkjente seg ikke skyldig etter tiltalebeslutningen.

Retten mottok forklaring fra 12 vitner, og det ble foretatt slik dokumentasjon som framgår av rettsboken.

Aktor la ned påstand om at tiltalte dømmes i samsvar med tiltalebeslutningen til fengsel i ett år og fire måneder hvorav 6 måneder gjøres betinget med en prøvetid på to år. I den ubetingede del av straffen går 35 dager for utholdt varetekt. Videre la aktor ned påstand om at tiltalte idømmes sakskostnader etter rettens skjønn.

Forsvarer la ned påstand om at tiltalte frifinnes, subsidiært at han anses på mildeste måte.

Rettsens vurdering

I Innledning

Far til tiltalte var født i Pakistan der han bodde sammen med en bror - onkel til tiltalte - i samme hus. Tiltaltes far hadde tre sønner og hans bror hadde i alle fall tre døtre. Tiltalte og en annen bror av tiltalte ble gift med hver sin datter av nevnte onkel. Saken gjelder spørsmål om tiltalte har begått de straffbare handlinger som angitt i tiltalebeslutningen i forbindelse med nektelse av giftemål mellom tiltaltes datter, B og C i det familien ønsket giftemål mellom datteren og sønn av onkelens tredje datter, dvs Bs fetter.

Tiltalte kom til Norge da han var 12 år. Hans far var da allerede i Norge og bodde i X. Tiltalte har bodd i X hele tiden. Han giftet seg som foran nevnt etter hvert med sin kusine, og de har fire barn, to gutter og to jenter. B er nest yngst. Hennes søster er eldre.

Tiltalte snakker upåklagelig norsk og fremstår som vel integrert i det norske samfunn. De vitner som har uttalt seg, har forklart at tiltalte var raus med sin familie både når det gjaldt økonomi og personlig frihet i Norge. Hans døtre har forklart at de hadde et nærmere forhold til faren enn til moren, og de ble aldri fysisk avstraffet.

Han har forklart at han sliter med kollisjon mellom norsk kultur og pakistansk kultur. I Norge mener man han er for pakistansk, men det omvendte gjelder når han er i Pakistan.

Om giftemål har tiltalte forklart at det er lite attraktivt med etnisk norske partnere for pakistanere som bor i Norge. Så vidt retten forstår skyldes dette forskjell i religion og kultur. Det har imidlertid i de senere år vært en økende andel av personer av pakistansk opprinnelse i Norge som gifter seg med andre pakistanere som allerede bor fast i Norge.

Særlig pakistanske jenter i Norge er attraktive som partnere for pakistanske menn i Pakistan. Tiltalte har forklart om hensyn som vektlegges ved valg av partner.

- Familien skal være velstående. Det betyr at det ikke blir så stor pågang om å sende midler fra Norge til Pakistan.
- Vedkommende partner i Pakistan skal av samme hensyn ikke ha for mange søsken.
- Siden giftemål i Norge medfører oppholdstillatelse i Norge og derved er en stor fordel, er det ingen ulempe at vedkommende er i familie med den vordende brud eller brudgom.
- I tillegg må vedkommende komme fra et godt miljø, være velstelt og ha et bra ytre

I noen familier utpeker familien bare en partner, mens i andre familier kan foreldrene utpeke alternative partnere. Det knytter seg mye ære til at barna gifter seg med den - eller en av dem - familien utpeker.

II Hovedpunkter i hendelsesforløpet

I det følgende gjengis hovedpunktene i hendelsesforløpet som retten finner utvilsomt. Imidlertid er ikke alle tidspunkt for de enkelte hendelser utvilsom.

B, som er født 0.0.1988, var mye i Pakistan i oppveksten. I 2007-2008 oppholdt hun seg i Pakistan i 8-10 måneder. Hun møtte da C som hun forelsket seg i. Han bodde like ved hennes slektninger.

Høsten 2009 var B i Pakistan sammen med sin mor som fylte 50 år den 0.0.2009. Hennes far kom også til Pakistan i anledning bursdagsfeiringen. B fortalte da til sin far om C og at hun ville gifte seg med ham, men faren sa at de fikk snakke om dette når de kom hjem. Han har selv forklart at han ville gjøre noen undersøkelser vedrørende C.

Samme høst, noen uker etter hjemkomsten til Norge, ringte moren til C til moren til B for å be om datterens hånd. Det ble en kort samtale der Bs mors svarte at det ikke var aktuelt.

Deretter ble det mye krangling om saken hjemme, men situasjonen roet seg etter hvert og B studerte og hadde i tillegg lønnet arbeid.

På et tidspunkt fratok foreldrene fornærmede hennes mobiltelefonen og pass. Hun arbeidet da på [arbeidssted] i turnus, og har forklart at hun ble tvunget til å slutte i denne jobbe. Det er ulike versjoner om hva som skjedde, noe retten kommer tilbake til. Det er noe usikkert når tid dette skjedde, men det kan ha skjedd tidlig på året 2011.

Fornærmede fikk så via sin søster opplyst at foreldrene ikke ville akseptere at hun skulle gifte seg med C. Hun skulle i stedet gifte seg med fetteren i Pakistan. Hun nektet slikt giftemål. Det er uomtvistet at faren i alle fall ved en anledning sa at det ikke var vanskelig å få en person til å forsvinne i Pakistan om man betalte noen for det. Retten kommer tilbake til dette utsagn.

På fornærmedes fødselsdag den 0.0.2011 ga fornærmede etter og sa seg villig til å gifte seg med fetteren, men sa hun måtte ha litt tid. Deretter ringte tiltalte til familien i Pakistan og meddelte at fornærmede hadde sagt ja til giftemål med fetteren. Det ble bestilt billetter for familiens reise til Pakistan og bryllupet ble planlagt å skulle skje ved juletid. Fornærmedes mor og søster dro i forveien for å tilrettelegge for bryllupet. Fornærmede ombestemte seg så, og kontaktet politiet i september 2011. Hun var da engstelig for hva som kunne skje henne. Hun ble anbefalt å dra på krisesenteret, men valgte likevel å dra hjem for om mulig å få aksept for sitt standpunkt fra familien.

Fornærmede kom likevel til krisesenteret i oktober 2011. Hun var på krisesenteret i Z i tiden 6. oktober 2011 til 19. oktober 2011, 27. oktober til 11. november 2011 da hun flyttet til krisesenteret i T fordi opphold på krisesenteret i Z ikke lenger ble ansett trygt. Der var hun til 21. mars 2012 da hun flyttet hjem. Hun var også på krisesenteret i Z 15. til 16. november 2012.

Bakgrunnen for oppholdet på krisesenterne var den konflikthfulle situasjonen hjemme etter at fornærmede hadde ombestemt seg og nektet giftemål med fetteren i Pakistan. At det ikke ble noe av det avtalte ekteskap og planlagte bryllupet, ble ansett som et betydelig ærestap for familien.

I januar 2012, mens fornærmede oppholdt seg på krisesenter i T hvilket var hemmelig, møtte fornærmede på tiltalte i et kjøpesenter i T. Tiltalte kjørte lastebil og leverte varer på kjøpesenteret. Det er ikke bevismessig dekning for annet enn at dette var et tilfeldig møte, hvilket samsvarer med forklaringene både til fornærmede og

tiltalte. Det ble da igjen snakket om giftemål. I følge fornærmedes forklaring skal faren ha sagt at han nå skjønnte at hun mente alvor og han bad henne flytte hjem.

Den 16. mars 2012 ble det med politiets mellomkomst inngått avtale mellom fornærmede og tiltalte. Bakgrunnen for avtalen var at fornærmede ville flytte fra krisesenteret i T og hjem. I avtalen het det bla at fornærmede selv skulle bestemme om hun skulle jobbe og/eller gå på skole, hadde rett til å ha egen mobiltelefon uten innsyn fra andre i familien, selv skulle bestemme om hun ville flytte fra foreldrenes bopel, hennes pass skulle oppbevares hos politiet, og at «*B skal selv bestemme hvem hun ønsker å være kjæreste /forlovet/gifte seg med (jfr straffelovens § 222, 2. ledd)*» og «*B bestemmer selv når og hvor bryllupet skal foregå.*»

Av avtalen fremgår for øvrig at politiet hadde gitt fornærmede voldsalarm.

Fornærmede flyttet så hjem fra krisesenteret, og har forklart at forholdene var rolig hjemme da. Imidlertid ringte så far til C til tiltalte for å snakke om giftemål mellom fornærmede og C. Tiltalte sa han ikke ville snakke om saken, og la på. Deretter begynte krangling på nytt der tiltalte sa fornærmede skulle gifte seg med fetteren i Pakistan.

En gang i løpet av mai- juni 2012 kom en som stod familien nær på besøk fra Roma. Han ble i familien omtalt som onkel. Han kom i alle fall overraskende på fornærmede. Onkelen sa da til fornærmede at det var hyggelig at fornærmede hadde flyttet hjem igjen, men hun fikk ikke gifte seg med den hun ville. Han kom så med forskjellige historier om hva som hadde skjedd i andre tilfelle hvor par hadde giftet seg mot familiens ønsker. Noen var blitt drept ganske omgående og noen var blitt drept etter mange år. Han hadde så sagt at da vet du hva som kan skje om du og kjæresten din drar til Pakistan. Da onkelen kom hjem til Roma ringte han til Cs foreldre og sa at de visste hva som kunne skje om B og C giftet seg. Dette ble oppfattet som trusler. Retten kommer tilbake til tiltaltes rolle i dette.

I følge vitneforklaringen fra primærkontakten på krisesenteret i T ringte fornærmede i juli 2012 og fortalte at hun ikke hadde det bra; det kom stadig beskyldninger fra tiltalte om at hun hadde ødelagt familien og at om hun valgte en annen enn fetteren kunne hun glemme familien, og skulle da få se hva som ville skje. Retten legger dette til grunn som utvilsomt.

Fornærmede søkte høsten 2012 visum for C, men familien fikk nyss i dette og det ble på nytt krangling. Fornærmede ringte da politiet som mente det ikke var trygt for henne å bo hjemme. Hun flyttet da til krisesenteret på nytt og var der 15. -16. november 2012.

De to fornærmede giftet seg så i Norge 0.0.2012. Dette skjedde i hemmelighet. Samme dag døde hennes morfar i Pakistan. Tiltalte dro da til Pakistan i begravelse og det ble da holdt et stormøte i familien der en rekke forhold bla knyttet til arv ble diskutert. På dette tidspunkt var det ikke kjent at de to fornærmede hadde inngått ekteskap, og det ble på stormøtet også tatt opp spørsmålet om ekteskap mellom B og fetteren. Det ble da besluttet at to eldre damer i familien skulle oppsøke Cs foreldre og si fra om at han burde holde seg unna B, og foreldrene måtte ikke etterpå si at de ikke hadde fått varsel.

Etter at tiltalte kom hjem til Norge fra stormøtet, oppsøkte han fornærmede på hennes arbeidssted på [firma], Y, i januar 2013. Han var da fortsatt uvitende om hennes ekteskap, men var meget sint. Han kom da med uttalelser som fornærmede oppfattet som klare trusler. Retten kommer tilbake til dette. Etter denne samtalen knakk fornærmede sammen og ble sittende å gråte før hun deretter forlot arbeidsstedet, kom tilbake neste dag, men kom deretter ikke tilbake mer.

Tiltalte ble pågrepet 25. januar 2013. Han ble da kjent med at de fornærmede allerede hadde giftet seg. Han satt i politiarresten til 29. januar da han ble overført til varetekt til han ble løslatt 25. februar 2013.

De to fornærmede bor i dag på hemmelig adresse. B studerer og C arbeider i et datafirma. De har nettopp kjøpt egen bolig, men har ikke kontakt med Bs familie utenom spredt kontakt med Bs tante.

III Nærmere om bevisvurderingen.

I foregående avsnitt er gjennomgått hovedpunktene i hendelsesforløpet. I det følgende vil retten redegjøre for den nærmere bevisvurdering.

Det er enighet om at B fikk forslag om flere ekteskapskandidater. Hun avslo imidlertid. Det er utvilsomt at B ble utsatt for kraftig press for ikke å gifte seg med C, og etter hver også for at hun i stedet skulle gifte seg med sist sin fetter i Pakistan. Fetteren ble nevnt som aktuell kandidat antakelig fra 2010. Presset mot fornærmede

om å gifte seg med fetteren økte ettersom tiden gikk helt til hun ga etter og sa seg villig til å gifte seg med fetteren 15. august 2011. Foranledningen til dette var uttalelse fra tiltalte om at det ikke var vanskelig å få folk til å forsvinne i Pakistan.

Tiltalte har erkjent at han har sagt til fornærmede at det var lett å få noen til å forsvinne i Pakistan dersom man betalte noen for å gjøre det. Tiltalte har imidlertid bestridt at han har sagt dette i forbindelse med diskusjon om datterens ønske om å gifte seg med C, men at det kan være sagt for å få B til å slutte å sende penger til C. Uansett var det ikke tale om drapstrussel; å forsvinne kunne bety å flytte til et annet sted i Pakistan.

Fornærmede har for retten forklart at hun ikke helt vet hva tiltalte mente med utsagnet, men at det ble fremført i forbindelse med diskusjonen av hennes ønske om å gifte seg med C. -. Retten legger til grunn at utsagnet utvilsomt var ment som en drapstrussel. Dette understøttes av at fornærmede i politiforklaring 24. februar 2013 forklarte at tiltalte hadde uttalt at det var lett å betale en person i Pakistan for å drepe en annen. Da hadde ingen bevis for at det var tiltalte som stod bak. I følge Cs forklaring for retten hadde B gitt tilsvarende til ham.

I samme politiforklaring opplyste B at hun ikke klarte å være glad eller lei seg. Hun ble «flat» i følelsene. Tiltalte kunne komme til å drepe de fornærmede, men hun følte ikke noe likevel.

I samme retning går uttalelsene fra onkelen fra Roma i mai-juni 2012. Hans uttalelser som foran omtalt, kan vanskelig forstås som annet enn litt tilslørte drapstrusler. Hans telefon til Cs foreldre inneholdt også tilslørte trusler. Tiltalte har benektet at han var kjent med truslene som onkelen kom med. Han var ukjent med at onkelen skulle komme, men antok at han kom for å støtte tiltalte og antok at onkelen skulle snakke fornuft med B. I politiforklaringen har tiltalte også sagt at han anmodet onkelen til å snakke fornuft med B. Retten mener tiltaltes forklaring er lite troverdig når det gjelder truslene mot B, og legger til grunn at det for tiltalte var høyst påregnelig at onkelen ordla seg slik han faktisk gjorde. Det er imidlertid ikke bevis for at onkelens telefon til Cs foreldre skjedde i samråd med tiltalte.

På et tidspunkt tok tiltalte fornærmedes mobiltelefon og pass. Tiltalte har forklart at det var han som hadde betalt mobiltelefonen og han betalte også telefonregningene. Dette er ubestridt. Da telefonregningene ble store grunnet fornærmedes kontakt med C, besluttet han å ta beslag i telefonen, delvis pga at telefonregningene var blitt høye og delvis for å hindre datteren i å holde kontakt med C. - Retten bemerker at det har sannsynligheten for seg at når B fikk mobilen fra faren, var dette ment som en gave og ikke som et lån og tiltalte har da også selv forklart at han kjøpte mobilen til B. Retten legger til grunn at det dominerende i handlingen var å hindre kontakt. Om det hadde vært å forhindre høye mobilregninger ville det vært tilstrekkelig å endre abonnement. B var en voksen person da mobiltelefonen ble fratatt henne. Retten kan ikke se det annerledes enn at beslag av mobiltelefonen var en rettsstridig handling, og et ledd i bestrebelsene med å hindre ekteskap mellom de to fornærmede. Dette ble gjort for å presse fornærmede fra å inngå ekteskap med C.

Samtidig med at telefonen ble beslaglagt, ble også fornærmedes pass tatt. Det skjedde ved at moren etter oppfordring fra tiltalte kom inn på rommet til fornærmede der alle familiens pass ble oppbevart i en eske. I fornærmedes påsyn ble hennes pass fjernet. I følge tiltalte ble passet lagt tilbake samme kveld. Retten legger dette til grunn, men legger samtidig til grunn at fornærmede ikke ble kjent med at passet ble lagt tilbake før på et senere tidspunkt. Tiltalte har forklart at passet ble tatt for å skremme fornærmede. Han tenkte også at om B hadde passet, kunne hun kanskje reise til Pakistan og gifte seg der med C. Retten kan ikke se det annerledes enn beslaget av passet var en rettsstridig handling for å presse fornærmede fra å avstå å gifte seg med C.

Omkring tidspunktet da mobil og pass ble tatt, opphørte fornærmedes arbeidsforhold på [arbeidssted] der hun gikk turnes. Hun har forklart at hun hadde fått bruke bilen til sin far på jobb. Tiltalte betalte bilutgiftene herunder bompenger. Det var både mye lettere da å komme til og fra, og hun sparte mye penger på å slippe å reise kollektivt. Tiltalte ga beskjed om at hun ikke fikk bruke bilen lenger i det han mente B sendte penger til C og hans familie. B sa da at hun i tilfelle ikke kunne ha jobben på [arbeidssted] mer. Dette endret ikke noe på farens beslutning og det ble ringt dagen etter til arbeidsgiver og sagt fra at B ikke kom på jobb. Retten mener at den omstendighet at B ble nektet bruk av bilen, ikke kan anses som rettsstridig handling. Det var tiltaltes bil, og han måtte når tid som helst beslutte at fornærmede ikke lenger skulle få bruke den. Det er for øvrig uklart hvem som ringte til fornærmedes arbeidsgiver og i realiteten sa opp arbeidsforholdet.

I januar 2013, etter at tiltalte hadde kommet hjem fra stormøte i Pakistan, oppsøkte han B på hennes arbeidssted i [firma] på Y. Han hadde da hørt at C hadde kommet til Norge og at også hans foreldre skulle komme. Han var da meget sint, og snakket en god stund med fornærmede. I følge forklaringen fra fornærmede sa han for det første at hun fortsatt kunne komme hjem; hun hadde fortsatt en sjanse. Hun måtte imidlertid bli enig om å gifte seg med fetteren. Han satte også frist til den 25. januar 2013 for B til å melde fra hva hun ville gjøre. Han sa så

at han lovte ved sin fars begravelse at han kom til å drepe foreldrene til kjæresten i Pakistan. Han sa også følgende, eller lignende: *Du kommer til å ødelegge alt. Det er ikke min, men din skyld. Se hva som skjer med hans foreldre og deretter hva som skjer med dere. Han sa videre at han hadde hørt at kjæresten hadde søkt visum, og at det hadde vært bedre at svigerfamilien også hadde søkt visum. Da kunne han drepe alle sammen ett sted, og ikke trengt å gå rundt.*

Etter møtet med tiltalte gråt fornærmede en stund før hun måtte forlate arbeidsstedet. Hun ble deretter sykemeldt på nytt og på nytt gitt hemmelig adresse.

Tiltalte har benektet at han uttalte seg slik som foran angitt, men har erkjent at han sa at om fornærmede tok svigerforeldrene med til døra hans, skulle han slå dem i hjel. Retten fester ikke lit til denne forklaringen.

B har hele tiden forsøkt å bli akseptert av familien ut fra sine valg, og ønsker fortsatt kontakt med familien. Hun har også uttalt at hun ikke ønsker at tiltalte straffes. Retten ser under disse omstendigheter ikke grunn til å betvile fornærmedes forklaring. Hun har videre både opplyst til kjæresten i Pakistan og til personer på krisesenter og i politiet om trusler av forskjellig valør. Forklaringene C og fra ansatte ved krisesenterne og fra politiet understøtter fornærmedes opplysninger om at hun var oppskaket og redd samtidig som hun ønsket et godt forhold til familien. Selve den omstendighet at fornærmede bodde i månedsvis på krisesenter og for en del på hemmelig adresse, hvilket hun fortsatt gjør, gir også støtte til hennes forklaring.

Det var først og fremst tiltalte som stod for presset, men også andre i familien og onkelen i Roma var eksponent for det samme. Familien i Pakistan spilte en indirekte rolle. For ordens skyld nevnes at fornærmede fikk støtte av sin søster og en onkel og tante.

Fornærmede C ble orientert om utviklingen i saken av bla B. Han har forklart seg for retten og opplyst hva B fortalte ham, hvilket i det vesentlige samsvarer med Bs forklaring for retten. Han har videre forklart at da B flyttet til krisesenteret høsten 2011, opplevdes situasjonen i Pakistan så vidt utrygg for ham at han fikk hjelp via sin far til å reise til Dubai der han var i ca ett år.

Retten finner på bakgrunn av foranstående at tiltalte utvilsomt forsøkte over lengre tid å tvinge B til å unnlate å gifte seg med C. Dette skjedde bla ved å frata henne mobiltelefon, pass og ved å true med å drepe henne og hennes kjæreste og kjærestens familie. Handlingene omfattes av den objektive gjerningsbeskrivelse i straffeloven § 222 første ledd første straffalternativ, jf § 49, jf tiltalebeslutningen post I. De handlinger retten har funnet bevist at tiltalte har begått, rammes også av straffeloven § 227 første straffalternativ i det truslene gikk på utøvelse av handlinger som kunne medføre høyere straff en fengsel i 6 måneder, og under slike omstendigheter at trusselen var skikket til å fremkalle alvorlig frykt.

Tiltalte handlet forsettelig, og blir å domfelle overensstemmende med tiltalebeslutningen.

IV Straffutmåling.

Tiltalte er 50 år og tidligere ustraffet når bortses fra en bot etter vegtrafikkloven. Dette forhold har ingen betydning for straffutmålingen nå.

Tiltalte driver som selvstendig næringsdrivende i transportbransjen og hadde på det meste 6-7 lastebiler. I dag har han bare en bil igjen. Han har ikke lenger ansatte og har beskjeftigelse for den ene bilen ca 20 timer per uke. Han arbeider i tillegg som bussjåfør, herunder hver lørdag og søndag. Han oppgir en inntekt på ca kr 400.000,-. Han er uformuende.

Tiltalte dømmes nå for ved rettsstridig atferd å ha forsøkt å tvinge sin datter til ikke å inngå ekteskap med sin kjæreste, jf straffeloven § 222 første ledd. Denne straffebestemmelse har en strafferamme på fra bøter til fengsel i inntil 3 år. Under særdeles skjerpene omstendigheter er strafferammen fengsel i inntil 6 år. Forsøk straffes mildere, jf straffeloven § 51.

Det presiseres at det ikke er tatt ut tiltale for tvang til ekteskap, jf straffeloven § 222 annet ledd der strafferammen er fengsel i inntil 6 år.

I og med at det ikke er tatt ut tiltale for overtredelse av straffeloven § 222 annet ledd, kan retten ikke dømme for slik overtredelse selv om retten skulle mene at vilkårene ellers er til stedet for dette. Dette fordi det straffeprosessuelt er tale om et annet forhold enn det tiltalebeslutningen post I omhandler. Det vil likevel være slik at tvang med formål giftemål med fetteren samtidig er tvang for å tvinge fornærmede til ikke å gifte seg med kjæresten.

Truslene kommer også inn ved straffutmålingen etter straffeloven § 227 første straffalternativ, jf tiltalebeslutningen post II. Straffeloven § 227 har straff av bøter eller fengsel inntil 3 år.

At det dømmes for overtredelse av § 222 første ledd har som konsekvens at straffen normalt blir lavere enn ved overtredelse av § 222 annet ledd; lovgivers syn på det straffverdige signaliseres gjennom angivelsen av maksimumsstraffen i straffebudene. Det regnes som mer inngripende å true noen til ekteskap enn å true noen fra å avstå fra ekteskap, jf dom i Rt-2006-140 avsnitt 25 hvor det heter at «*Tvangsekteskap er en grov krenkelse av individets frihet og selvstendighet og nesten uten unntak også en grov krenkelse av rådhetsen over egen kropp*». Her tilføyes at tvangsekteskap regelmessig også vil være tvang til seksuell omgang.

Av betydning for straffutmålingen er ikke bare den faktiske tvang og tvangsmidler som er benyttet. Det må telle betydelig hvilket formål tvangen skal tjene og hvilke krenkelser som ligger i formålet. I denne forbindelse vises til Høyesteretts uttalelse i Rt-2006-140 avsnitt 25 om at «*Retten til selv å bestemme hvem man skal gifte seg med, er en grunnleggende menneskerettighet, se FN-konvensjonen om sivile og politiske rettigheter artikkel 23 og FNs konvensjon om avskaffelse av alle former for diskriminering av kvinner artikkel 16 nr. 1 bokstav b.*» Dette utsagn gjelder også for tilfelle som det foreliggende hvor det domfelles for tvang for å hindre inngåelse av ekteskap.

Allmennpreventive hensyn tilsier streng reaksjon. De fornærmede har ikke ønsket tiltalte straffet, men det er offentlig påtale i saker som dette og det er ikke rom for å ta hensyn til de fornærmedes ønsker ved straffutmålingen.

Retten legger i skjerpene retning vekt på den redsel tiltaltes trusler utløste hos fornærmede. Politioverbetjent Onshus Berntsen har forklart at fornærmede var mye redd grunnet truslene, og det er ikke uten grunn at hun tok opphold på krisesenter. Fornærmedes redsel og uro kan belyses gjennom følgende eksempler:

På bakgrunn av vitneforklaring fra en ansatt ved krisesenteret i T legger retten til grunn at fornærmede var redd, usikker og stresset etter å ha møtt på tiltalte på kjøpesenteret i T i januar 2012. Selv om tiltalte ikke fremsatte trusler ved denne anledningen, men tvert i mot uttalte at hun kunne komme hjem, ble hun skremt over møtet. Hun hadde ofte hode og nakkesmerter, og gikk forskjellige veier når hun gikk til og fra jobb for derved å unngå å bli kartlagt. Dette samsvarer også med forklaringen fra politioverbetjent Onshus Berntsen om at fornærmede ble skremt etter dette møte og måtte få noen til å hente seg for å komme seg til bostedsadressen i T. Fornærmedes reaksjoner synes knyttet til den omstendighet at tiltalte hadde oppdaget at hun bodde i T, noe som var hemmelig, og viser hvilken redsel fornærmede hadde for tiltalte.

I følge legejournal av 21. desember 2012 var fornærmede mye svimmel og hadde ryggsmerte. Diagnosen var psykisk overbelastning, og hun ble sykemeldt. Hun har selv forklart for retten at hun på denne tiden var stresset og kvalm og ikke klarte å spise. Også etter episoden der tiltalte i januar 2013 dukket opp på fornærmedes arbeid på [firma], ble fornærmede meget skremt. Etter at tiltalte hadde forlatt stedet satt hun i garderoben og gråt. Hun kom tilbake dagen etter, men klarte så ikke lenger å stå i arbeidet og sluttet.

For fornærmede C hadde truslene den særlige virkning at han av sikkerhetsmessige grunner dro til Dubai og bodde der et års tid.

Fortsatt er det slik at begge de fornærmede må bo på hemmelig adresse, datteren har mistet kontakten med store deler av sin familie og ingen av de fornærmede tør i dag reise til familiens hjemsted i Pakistan.

Det teller videre i skjerpene retning at tvangen og truslene pågikk over lang tid og at tiltalte gjennom avtalen med fornærmede 16. mars 2012 ble uttrykkelig gjort oppmerksom på aktuell straffebestemmelse som kunne ramme hans virksomhet. Som følge av truslene bor de to fornærmede fortsatt på hemmelig adresse, datteren har mistet kontakten med store deler av sin familie og ingen av de fornærmede tør i dag å reise til Pakistan.

Retten mener det foreligger særdeles skjerpene omstendigheter, jf straffeloven § 232 tredje punktum, og har ved denne vurderingen lagt vekt på at tiltalte utøvde tvang gjennom alvorlige trusler - herunder drapstrusler - over lang tid. Han trakk med seg andre familiemedlemmer, og det forelå et klart misforhold mellom tiltaltes ressurser i situasjonen og de ressurser fornærmede hadde. Tiltaltes rettsstridige handlinger hadde karakter av psykisk mishandling ved at de varte over tid, var meget alvorlig og rettet mot fire personer.

Det foreligger, bortsett fra at saken er blitt gammel, ikke formildende omstendigheter. Det kan således ikke vektlegges i formildende retning at tvangen og truslene har rot i kultur og tradisjon.

Det er anført at tiltalte har lidt økonomisk tap som følge av saken herunder at han som følge av varetektsfengslingen mistet to kontrakter om lastebilkjøring. At tiltalte har blitt skadelidende økonomisk kan

imidlertid etter rettens oppfatning ikke gis videre vekt; han har over år utøvet tvang og fremsatt trusler over lang tid selv om han av politiet var gjort uttrykkelig kjent med det straffbare i hans handlinger. At saken har fått økonomiske konsekvenser var påregnelig for ham.

Retten har ikke funnet rettsavgjørelser som er direkte sammenlignbare med foreliggende sak.

I Høyesteretts dom av 6. mars 2014 (HR-2014-469-A) ble straffen på fengsel i 1 år og 4 måneder fra lagmannsretten opprettholdt. Saken der gjaldt forsøk på tvangsgifting av en jente på 16 år med hennes fetter i Iran. Foreliggende sak atskiller seg fra den foran nevnte ved at tiltalte datter her i alle fall var omkring 22 år da tvangen begynte. Det er videre den forskjell at nærværende sak ikke gjelder forsøk på tvangsekteskap, men forsøk på å nekte fornærmede å gifte seg med kjæresten. Saken fra 6. mars 2014 innbefattet ikke drapstrusler som foreliggende sak som bla angår drapstrusler mot 4 personer, og straffeloven § 227 får anvendelse. Tvangen her ble som foran redegjort for begått under særdeles skjerpende omstendigheter. Truslene og tvangen varte over lang tid og skapte alvorlig frykt. For de fornærmede vil det sannsynligvis ta lang tid før de gjenvinner sin trygghet, og faren for senskader er absolutt til stede i alle fall for Bs vedkommende. Truslene har også medført begrenset kontakt- og bevegelsesfrihet for de fornærmede.

Retten er blitt stående ved at straffen kan settes til fengsel i 1 år og 4 måneder slik aktor har påstått.

Saken er blitt noe gammel og 6 måneder av straffen gjøres derfor betinget med en prøvetid på 2 år.

Til fradrag i den ubetingede del av straffen går 35 dager for utholdt varetekt.

Straffeloven § 62 er gitt anvendelse.

Oppreisnings - eller erstatningskrav er ikke fremmet.

Aktor har påstått at tiltalte også idømmes sakskostnader. Han idømmes nå en lengre fengselstraff og retten finner derfor at sakskostnader ikke idømmes.

Dommen er enstemmig.

Domsslutning

1. A, født 0.0.1963, dømmes for overtredelse av straffeloven § 222 første ledd første straffalternativ, jf § 49 og straffeloven § 227 første straffalternativ, jf straffeloven § 232 tredje punktum, sammenholdt med straffeloven § 62 til fengsel i 1 - ett - år og 4 - fire - måneder.

Fullbyrdelsen av 6 - seks - måneder av straffen utsettes i medhold av straffeloven §§ 52-54 med en prøvetid på 2 - to -år.

Varetekt kommer til fradrag med 35 - trettifem - dager.

2. Sakskostnader idømmes ikke